ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Tomáše Herce v právní věci žalobkyně: **IVREL INVEST s.r.o.**, se sídlem Chudeřice 93, zastoupená Mgr. Jiřím Šlencem, advokátem se sídlem Velké náměstí 148/11, Hradec Králové, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 6. 2025, č. j. 14446/25/5100-10611-711361, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 18. 12. 2025, č. j. 31 Af 11/2025-169,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 18. 12. 2025, č. j. 31 Af 11/2025-169, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Věc se týká minimálního času nutného k přípravě na jednání, jestliže bylo jednání odročeno ještě před jeho zahájením. Řešena je právní otázka, v jakém předstihu má být účastník řízení vyrozuměn o takto odročeném jednání. Předmětem posouzení jsou i námitky týkající se práva na zákonného soudce.

[2] Žalobkyně (dále „stěžovatelka“) se žalobou podanou ke Krajskému soudu v Hradci Králové domáhala zrušení tří rozhodnutí žalovaného. Krajský soud usnesením z 25. 8. 2025, č. j. 31 Af 11/2025-48, vyloučil dvě rozhodnutí žalovaného k samostatnému projednání. V záhlaví uvedené rozhodnutí žalovaného projednal v tomto řízení.

[3] Krajský soud dále vyzval stěžovatelku ke sdělení, zda souhlasí s rozhodnutím ve věci samé bez jednání. Ta sdělila, že s tímto postupem nesouhlasí. Krajský soud proto nařídil ve věci jednání na 11. 12. 2025 v 9:00 hodin a přípisem na ně předvolal účastníky. Stěžovatelka následně požádala o odročení jednání. Důvodem bylo kolidující soudní jednání, ke kterému byl předvolán jednatel stěžovatelky jako insolvenční správce dlužníka v incidenčním sporu.

Žádosti stěžovatelky krajský soud vyhověl a jednání odročil na 10. 12. 2025 v 9:00 hodin (o den dříve). Přípis, kterým bylo odročení oznámeno, byl stěžovatelce doručen do datové schránky fikcí 8. 12. 2025. Aniž by se stěžovatelka z odročeného jednání omluvila, nikdo se za ni nedostavil. Za žalovaného se k jednání dostavila pověřená zaměstnankyně.

[4] Krajský soud napadeným rozsudkem žalobu zamítl. K průběhu jednání uvedl, že stěžovatelka o něm byla řádně informována a že § 50 s. ř. s. žádnou lhůtu pro doručení oznámení o odročeném jednání nestanoví.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[5] Stěžovatelka podala proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodů, které podřadila pod § 103 odst. 1 písm. c) a d) s. ř. s., navrhla jej zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení. Dále navrhla, aby NSS uložil krajskému soudu povinnost uhradit stěžovatelce náhradu nákladů řízení.

[6] Krajskému soudu stěžovatelka vytýká, že vlivem překvapivého odročení jednání na dřívější termín neměla prostor na přípravu. Tím, že jí bylo poskytnuto méně než 10 dnů, jí krajský soud zamezil v přístupu k soudu. Pro kolizi s jiným jednáním se jednatel stěžovatelky nemohl zúčastnit ani odročeného jednání. Jednání proběhlo, přestože bylo nařízeno v rozporu se zákonem. Stěžovatelce nebylo ani umožněno na vyrozumění o odročení jednání reagovat, neboť se s ním seznámila až po jednání. Čas k přípravě na jednání, ať už prvního či odročeného, musí vyhovět požadavkům § 49 odst. 1 s. ř. s. Odročení jednání na dřívější termín bylo v rozporu s předvídatelností soudního rozhodování.

[7] Vadu řízení spatřuje stěžovatelka v rozdělení jediné žaloby do tří řízení. Dvě rozhodnutí žalovaného se vztahovala ke stejnému zdaňovacímu období, a proto v jejich různosti nelze spatřovat postačující kritérium pro takovýto postup. Po rozdělení podané žaloby do tří řízení navíc měly být jednotlivé věci přiděleny různým senátům. Není možné, aby byl u krajského soudu obsazen pouze jeden senát pro projednávání žalob ve věcech daní a poplatků. Námitku podjatosti jeho členů stěžovatelka v důsledku své neúčasti na jednání nemohla vznést.

[8] Žalovaný se ztotožnil s posouzením věci krajským soudem a navrhl kasační stížnost zamítnout. Stěžovatelka měla dostatek času k přípravě na jednání. Její čas k přípravě na jednání byl zkrácen o jediný den. Ustanovení § 50 s. ř. s. nestanoví žádnou minimální dobu k přípravě na odročené jednání. Vyloučení věci k samostatnému projednání zpravidla není vadou, která by mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí. Přidělení věcí vyloučených k samostatnému projednání stejnému senátu bylo v souladu s rozvrhem práce krajského soudu. Stěžovatelka mohla námitku podjatosti vznést s ohledem na poučení, které nepochybně již obdržela dříve.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[9] Kasační stížnost je důvodná.

[10] Stejnými kasačními námitkami stejné stěžovatelky ve stejné procesní situaci se již NSS zabýval v rozsudku z 20. 5. 2026, č. j. 9 Afs 16/2026-30. Nyní nemá důvod se od tam vyjádřených závěrů odchýlit.

[11] Dle uvedeného rozsudku NSS se v případě odročení jednání před jeho zahájením použije pravidlo o čase k přípravě podle § 49 odst. 1 s. ř. s. Neexistuje žádný důvod, který by použití tohoto pravidla vylučoval. Jde totiž o srovnatelnou situaci s nařízením jednání. Soud je tedy povinen účastníky řízení předvolat tak, aby měli čas k přípravě přiměřený povaze věci, alespoň však 10 dnů. Účastníci řízení musí mít možnost nového rozvržení si vlastní nezbytné přípravy v tomto čase. To platí bez ohledu na to, zda bylo jednání před jeho zahájením odročeno na dřívější nebo pozdější termín. Je-li proto jednání odročeno před jeho zahájením, čas k přípravě podle § 49 odst. 1 s. ř. s. se počítá od předvolání k odročenému jednání, a nikoli od předvolání k původně nařízenému jednání. Výjimku lze připustit v případě, že by účastníci řízení se zkrácením času k přípravě podle tohoto ustanovení sami souhlasili.

[12] Stěžovatelka měla být o odročení jednání vyrozuměna tak, aby měla zachován čas k přípravě dle § 49 odst. 1 s. ř. s., a mohla se novému termínu jednání přizpůsobit. K zajištění své účasti na jednání měla pouhý jeden celý den, což nelze považovat za postačující. Námitka týkající se zkrácení zákonného času na přípravu k jednání je tak důvodná.

[13] Naopak nedůvodnými jsou zbývající námitky, jak NSS rovněž uvedl v již zmiňovaném rozsudku č. j. 9 Afs 16/2026-30.

[14] Vyloučení jednotlivých rozhodnutí do samostatných řízení nemá vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé a nemůže být důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí (např. rozsudky NSS z 1. 2. 2006, č. j. 1 Afs 24/2005-70, č. 888/2006 Sb. NSS, nebo z 15. 6. 2022, č. j. 10 Afs 447/2021-103, bod 9).

[15] Neúčast stěžovatelky na jednání jí nebránila v možnosti namítat podjatost členů senátu, který rozhodoval v její věci. O složení senátu včetně zastupujících soudců byla vyrozuměna výzvou č. j. 31 Af 11/2025-52. Měla tak prostor k uplatnění případné námitky podjatosti soudců rozhodujících v její věci.

[16] Přisvědčit nelze ani námitce, podle níž není možné, aby ve věcech daní a poplatků rozhodoval u krajského soudu jediný senát. Právo na zákonného soudce nezaručuje minimální počet soudců či soudních oddělení, kterým může být věc přidělena. Není vyloučeno, že na krajském soudu bude k projednání a rozhodování určitých věcí příslušný jediný senát.

IV. Závěr a náklady řízení

[17] Z těchto důvodů Nejvyšší správní soud podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil napadený rozsudek a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. V něm je krajský soud vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku, což znamená, že ve věci znovu nařídí jednání a v dostatečném předstihu o tom vyrozumí účastníky řízení, aby měli čas k přípravě na jednání (§ 110 odst. 4 s. ř. s.). O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.). Ani jinak by ale NSS nemohl

vyhovět návrhu stěžovatelky a uložit krajskému soudu povinnost nahradit jí náhradu nákladů řízení. Zákon takovouto možnost nepřipouští.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. května 2026

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu